

Arrest

nr. 341 943 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en te zijn geboren op (...) oktober 2000.

1.2. Verzoeker dient op 20 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 22 mei 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 juni 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Khan Younis en van Palestijnse origine.

U verliet Gaza op 2 februari 2023 omwille van de verschillende oorlogen aldaar. U regelde een tanseeq en reisde via Egypte naar Turkije, waar u ongeveer twee maanden verbleef. U ondernam in die periode verschillende pogingen om naar Griekenland te reizen. Tijdens uw voorlaatste poging kwam u aan op Samos. Daar werd u door gewapende mannen in burgerkledij meegenomen en in een kofferbak gestoken. Ze zetten u en uw medereizigers in een rubberboot zonder motor en lieten jullie los in de zee. Jullie werden opgepakt door de Turkse gendarmerie en meegenomen naar Turkije, waar jullie gedurende drie dagen vastgehouden werden. Na uw vrijlating probeerde u opnieuw naar Griekenland te reizen. U kwam op 31 maart 2023 aan in Mytilini, waar u naar een opvangcentrum werd gebracht. Op 6 april 2023 verzocht u om internationale bescherming in Griekenland. In de maand mei vonden er in het opvangcentrum problemen plaats tussen de Palestijnen en de Soedanezen. De politie voerde controles uit en viel jullie tent binnen. Ze begonnen de Palestijnen te slaan. U probeerde dit te filmen en een van de agenten zag dit waarna u werd meegenomen naar een kamer waar vier mannen aanwezig waren. Ze deden het licht uit en sloegen u gedurende een kwartier. Daarna werd u teruggebracht naar de tent. Op 8 juni 2023 werd u erkend als vluchteling in Griekenland. Op 21 juni 2023 verliet u het opvangcentrum. U ging naar Athene, waar u drie maanden verbleef. U werkte in de landbouw en u verbleef op uw werkplek. U werd echter uitgebuit en uw werkgever betaalde u niet uw volledige loon. Omwille daarvan stopte u in de augustus met uw werk. Daarna keerde u terug naar Athene en werkte u een à twee dagen per week in de bouw. U had in Griekenland echter geen kansen om de taal te leren en er was geen werk. Het lukte u niet om een stabiel en veilig leven te vinden. Bovendien had uw familie al jaren een conflict met de familie Baraka. In Griekenland was er iemand van de familie Baraka aanwezig en u vreesde problemen te kennen met die persoon.

Op 19 oktober 2023 verliet u Griekenland en reisde u naar België, waar u op 20 oktober 2023 om internationale bescherming verzocht. Op 28 januari 2025 werd uw neef A.B.A. dood aangetroffen op een Grieks eiland waar hij werkzaam was. De omstandigheden van zijn dood zijn onduidelijk. Ook omwille daarvan wilt u niet terugkeren naar Griekenland. U bent immers bang dat u hetzelfde zal overkomen. Op 23 maart 2025 is uw neef R.A. omgekomen tijdens de oorlog in Gaza.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort, geldig van 18 mei 2022 tot 17 mei 2027; een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart uitgereikt op 12 mei 2022; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van de tanseeq lijst d.d. 2 februari 2023 met uw naam; uw Grieks paspoort geldig van 13 juli 2023 tot 13 juli 2028; uw Griekse verblijfskaart, geldig van 8 juni 2023 tot 7 juni 2026; een Facebook-post d.d. 29 januari in verband met de begrafenis van uw overleden neef in Griekenland en een foto van hem; een Facebook-post d.d. 23 maart in verband met uw overleden neef in Gaza; een document van de gemeente Abasan Al-Kabira d.d. 8 mei 2025 i.v.m. de situatie van uw familie in Gaza en een Facebookpost d.d. 25 januari 2024 in verband met de situatie van uw familie in Gaza; een foto van de reis van Turkije naar Griekenland; een kopie van uw getuigschrift en puntenlijst van de Al Aqsa universiteit; een kopie van uw UNRWA familieregistratie; een document d.d. 21 juni 2023 dat u van het opvangcentrum in Lesbos heeft gekregen om aan de organisatie Helios voor te leggen; een doktersattest d.d. 14 mei 2025 waarin wordt verklaard dat uw gezicht half verlamd was en dat u na behandeling met acupunctuur en Neurobion injectie therapie volledig hersteld bent; een attest van uw psycholoog d.d. 6 januari 2024; een psychologisch attest d.d. 20 mei 2025; een kopie van uw Belgische arbeidsovereenkomst; inschrijvingsformulieren en deelcertificaten van uw Nederlandse lessen; een kopie van uw Belgische huurovereenkomst; een kopie van uw Belgisch rijbewijs; een USB-stick met foto's van (uw familie in) Gaza, de facebook-post in verband met uw overleden neef in Griekenland, uw deelcertificaat NT2 en de tanseeq lijst; en berichten die u naar verschillende personen in Griekenland stuurde om werk of een appartement te vragen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde twee psychologische attesten neer waarin wordt gesteld dat u traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt in uw land van herkomst en tijdens uw reisweg en dat u verschillende zelfevaluaties heeft gedaan, waaronder de Beck Depression Inventory, om de intensiteit van uw depressieve symptomen te beoordelen. Op deze evaluatie behaalde u een score van 46. De symptomen omvatten pessimisme, huilen, verdriet, zelfspot, sociaal isolement, verlies van interesse en eetlust, vermoeidheid, bezorgdheid over gezondheid, zich ongelukkig voelen en zelfmoordgedachten uitgedrukt als schuldgevoelens en zelfbestraffing. Daarnaast werd er ook een posttraumatische stressschaal afgenomen om de intensiteit en frequentie van symptomen van een posttraumatische stressstoornis na een stressvolle gebeurtenis in het leven in de maand voorafgaand aan de vragenlijst te beoordelen. Op deze zelfevaluatie behaalde u een significante score van 63, wat onder andere wijst op het hebben van gedachten en dromen die gerelateerd

zijn aan de stressvolle gebeurtenis, intrusie- en vermijdingssymptomen, herinneringssymptomen, herbelevingen, verlies van interesse in activiteiten en gevoelens van vervreemding van anderen, op de GAD-7 schaal behaalde u een score van 14, wat duidt op een matig niveau van gegeneraliseerde angst en op de op de PCLS behaalde u een score van 64. Dit wijst op duidelijke symptomen van posttraumatische stress, waaronder intrusieve gedachten, nachtmerries, vermijding en emotionele terugtrekking (document 12). Nergens uit deze documenten kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Dit erkende u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er geen zaken met betrekking tot uw gezondheid of uw welzijn waren die invloed konden hebben op het interview (CGVS, p. 2). Gevraagd om meer toelichting te geven over de psychologische attesten verklaarde u dat u stress heeft, slecht slaapt en last heeft van nachtmerries en dat u met uw psycholoog ook spreekt over uw angsten bij terugkeer naar Griekenland of Gaza. U verklaarde zich evenwel in staat om het interview af te leggen en u verklaarde dat er niets was dat de protection officer kon doen tijdens het persoonlijk onderhoud om uw asielmotieven te vergemakkelijken (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud is verder ook op normale wijze verlopen. Toen u na de pauzes gevraagd werd of alles oké was met u antwoordde u telkens positief (CGVS, p. 10, p. 19). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result, d.d. 20 oktober 2023; Eurodac Marked Record, d.d. 23 oktober 2023), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico

op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw documenten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw **paspoort**, dat een Turks visum bevatte, van u **ontvreemd** werd. Bij uw aankomst in Griekenland werd **alles** – u had een geboorteakte, een rijbewijs, een identiteitskaart, een UNRWA kaart en een paspoort – immers van u **afgenomen** (DVZ-verklaring, vraag 25-27). Op het Commissariaat-generaal legde u echter uw origineel Palestijns paspoort met het Turkse visum neer (document 1) en verklaarde u dat u dit paspoort bij uw vertrek uit Turkije heeft achtergelaten in een kantoor daar en dat het later, toen u in Athene was, naar u werd opgestuurd (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u niet bedoelde dat uw paspoort van u werd afgenomen maar wel andere documenten, waarmee u verwees naar uw **universitair diploma, het enige document dat van u werd afgenomen**, verder herinnert u zich niets meer (CGVS, p. 20). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen documenten in uw bezit had die verband houden met uw eerdere verzoeken om internationale bescherming in een ander land (DVZ-verklaring, vraag 23). Gevraagd naar uw Griekse verblijfsdocument (ADET) verklaarde u dat uw rugzak met kledij en documenten is verdwenen toen u aan het overnachten was in het park en dat u nog een kopie van uw ADET op uw gsm had staan. Gevraagd naar uw AMKA en uw AFM verklaarde u die niet meer te hebben omdat die ook in de verdwenen rugzak zaten (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Op het Commissariaat-generaal legde u echter uw Griekse paspoort en ADET neer (document 5 en 6). Gevraagd naar uw AFM en uw AMKA verklaarde u niet te weten waar die zijn. Die zijn immers verloren gegaan toen u in Griekenland in het park sliep en in die tijd bent u kleren en documenten verloren geraakt. Gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort en verblijfskaart nog wel in uw bezit heeft, verklaarde u dat u die documenten altijd op zak had en de rest van de documenten altijd in de rugzak bij de kleren (CGVS, p. 16). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u later tussen uw spullen gezocht heeft en uw ADET teruggevonden heeft (CGVS, p. 21). Het is weinig overtuigend dat u uw ADET pas later teruggevonden heeft, hoewel u eerder verklaarde dat u die altijd op zak had waardoor die in tegenstelling tot uw AMKA en uw AFM niet verloren raakte.

Bovendien verklaarde u dat het niet veilig is in Griekenland en dat men het risico loopt zomaar aangevallen te worden met het doel om iets te stelen. U bent zelf echter nooit aangevallen of bestolen geweest in Griekenland (CGVS, p. 14, p. 20). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een keer beroofd werd terwijl u aan het slapen was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd wat u dan bedoelde toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u een keer beroofd was terwijl u aan het slapen was verklaarde u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 20). Dat u verklaarde beroofd te zijn terwijl dit nooit gebeurd is, zet uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Voorts verklaarde u dat u bij uw voorlaatste poging om naar Griekenland te reizen op Samos aankwam, waar u en uw medereizigers werden meegenomen door vijf gewapende mannen in burgerkledij die jullie in een kofferbak staken en jullie de volgende ochtend in een rubberbootje zetten en loslieten in de zee (CGVS, p. 6-7). Uit niets blijkt dat u indien u de nodige stappen zou zetten – geen beroep zou kunnen doen op de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten om uw problemen met deze gewapende mannen aan te kaarten. U heeft dit incident immers nooit aangeklaagd. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u die mannen niet kent, is niet afdoende (CGVS, p. 7). Voordat in België internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker die in Griekenland internationale bescherming geniet, dient aangetoond te worden dat deze verzoeker in Griekenland geen aanspraak kan maken op de beschikbare beschermingsmogelijkheden. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land waar hij internationale bescherming geniet, hetgeen u niet gedaan heeft.

Daarnaast verklaarde u dat u in het opvangcentrum eens gedurende een kwartier geslagen werd door de politie nadat zij zagen dat u hen probeerde te filmen toen ze Palestijnen aan het slaan waren (CGVS, p. 14). Ook dit incident heeft u nooit aangeklaagd. U heeft dit incident ook nooit aangekaart bij de hogere autoriteiten in Griekenland, noch bij de Griekse ombudsman. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u bang was en geen problemen wou krijgen (CGVS, p. 14), kan uw nalaten niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Voorts verklaarde u dat u twee maanden in de landbouw werkte maar dat uw werkgever u niet uw volledige loon uitbetaalde (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen/gedaan hebben op de Griekse autoriteiten. U heeft dit immers ook nooit aangeklaagd. Uw motivatie om dit niet te doen, namelijk dat u weinig informatie over hem had, is weinig overtuigend (CGVS, p. 8). Zo kende u zijn voornaam, wist u dat hij van Pakistaanse afkomst was, verbleef u op zijn landbouwgrond en vervoerde hij u om inkopen te doen en bracht hij u naar Athene met zijn auto (CGVS, p. 8). Gelet hierop kan verwacht worden dat u in staat was basisinformatie over hem en zijn verblijfplaats te verschaffen. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Gelet hierop is het CGVS de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Griekenland een vrees dient te koesteren tegenover een lid van de Baraka familie, een familie die verwickeld is in een conflict met uw familie. Hoewel u verklaart problemen te kennen met iemand van die familie die in Griekenland is, heeft u geen idee wie van de familie Baraka in Griekenland is en heeft u die persoon, die al 10 of 11 jaar in Griekenland was ook nooit gezien. U wist wel dat hij in Kreta is en vernam dit via een van uw familieleden in Griekenland (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u iemand van de Baraka familie was tegen gekomen in Athene (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Daarop gewezen verklaarde u dat u dacht dat u die persoon had gezien maar dat u twee of drie maanden na uw aankomst in België met uw familielid K.A. sprak, die bevestigde dat die persoon nog in Kreta was (CGVS, p. 20). Het komt bevreemdend over dat u hier pas twee of drie maanden na uw aankomst in België met hem over sprak, hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vrees om in de problemen te komen met die persoon die u had gezien de reden was van uw vertrek naar België (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Dat u in die context niet eerder informeerde naar die persoon is hoogst opmerkelijk. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielrelaas. Uit uw verklaringen blijkt ook dat er geen aanwijzingen zijn dat u problemen zou kennen met deze persoon. Gevraagd waarom u denkt problemen te zullen kennen met hem verklaarde u het niet te weten en dat het gewoon een angst is (CGVS, p. 13). Gelet op voorgaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een vrees dient te koesteren ten opzichte van een lid van de Baraka familie dat zich in Griekenland zou bevinden.

Daar waar u verklaart dat uw neef dood werd aangetroffen in zijn kamer in Griekenland (document 7) en dat u bang bent om hetzelfde mee te maken (CGVS, p. 12-14), dient opgemerkt te worden dat de omstandigheden van zijn dood onduidelijk zijn. Hoewel er een autopsie werd uitgevoerd weet u niet wat het resultaat was en heeft u zich niet geïnformeerd naar de oorzaak van zijn overlijden (CGVS, p. 15), waardoor uw verklaring dat u bang bent om hetzelfde als hem mee te maken weinig steek houdt. Er kan overigens opnieuw op gewezen worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht wordt dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielrelaas.

Waar u verklaarde dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot huisvesting in Griekenland. Zo verbleef u twee maanden op de boerderij waar u werkte (CGVS, p. 8) en kon u in Athene gedurende 25 dagen een bed huren in een gemeenschappelijke woning (CGVS, p. 10).

Voorts blijkt dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte u twee maanden in een boerderij en werkte u daarna een à twee keer per week in de bouw (CGVS, p. 8). Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u geen legaal werk vond in Griekenland (CGVS, p. 8), doen geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt. Immers, u schreef zich, hoewel u over een fiscaal registratienummer/AFM en een sociaal zekerheidsnummer/AMKA beschikt (CGVS, p. 11) – documenten waarmee u legaal kan werken in Griekenland – nooit in bij een arbeidskantoor omdat u er geen zag hoewel u er via mensen van het kamp wel naar gevraagd heeft (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op internet dat er wel degelijk arbeidskantoren in Athene zijn (zie administratief dossier). U registreerde zich evenmin als werkzoekende in bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid/DYPA (zie administratief dossier) (CGVS, p. 10). Dat u verklaarde dat niemand in Griekenland u toelichting gaf over de arbeidskantoren en organisaties (CGVS, p. 10), is gezien u zich wel tot drie organisaties – Helios, Greek Refugee Council en Caritas Hellas, dat gelegen is op het adres Kapodistriou 52, Athene (CGVS, p. 20; document 15) heeft gericht nadat u hierover geïnformeerd werd door andere mensen van het kamp (CGVS, p. 9) en gezien de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er in Athene wel degelijk organisaties zijn die begunstigden van internationale bescherming helpen bij het vinden van werk en bij het aanleren van de Griekse taal (zie administratief dossier), weinig aannemelijk. Er dient opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk in Griekenland in preciaire omstandigheden zou geleefd hebben – u leefde naar eigen zeggen een tijdje in het park en in de kerk in Athene (CGVS, p. 8, p. 10, p. 16) er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernomen hebben om aan (ander) werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Daarenboven blijkt u een ondernemend en zelfredzaam man te zijn die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. Zo heeft u een bachelor diploma behaald in de lerarenopleiding van de Al Aqsa universiteit (CGVS, p. 4; document 13). Tijdens uw universitaire studies werkte u tegelijkertijd als taxichauffeur om de kosten van uw studie te betalen (CGVS, p. 4). U spreekt naast Arabisch ook Engels en u bent in België begonnen met Nederlands te leren (CGVS, p. 4; document 17). In Istanboel kon u een bed huren door naar een plein in het centrum te gaan en daar iemand aan te spreken waartegen u zei dat u op zoek was naar een verblijfplaats (CGVS, p. 6). Ook in Athene vond u werk en een verblijfplaats door mensen op straat aan te spreken (CGVS, p. 8, p. 10). U stuurde ook berichten naar verschillende mensen via messenger om een verblijfplaats en werk te zoeken (document 21) en kennissen uit het kamp informeerden u over organisaties bij wie u terecht kon om werk te zoeken (CGVS, p. 9, p. 20). Bovendien had u in Griekenland een advocaat – die u vond dankzij uw kennissen in het kamp – die u hielp met het bekomen van uw paspoort, wat u 80 euro kostte (CGVS, p. 11); reisde u na bekomen van uw vluchtelingstatus met het vliegtuig van Mytilini naar Athene, wat u 50 euro kostte (CGVS, p. 7) en reisde u van Athene naar België, een reis die u 140 euro kostte en die u bekostigde met behulp van uw spaargeld (CGVS, p. 10). In België vond u een huurwoning waar u samen met uw neef verblijft (CGVS, p. 11; document 18) en oefende u verschillende jobs uit via interimkantoren. Bij de job die u op het moment van het persoonlijk onderhoud had, had u een contract van bepaalde duur (CGVS, p. 12; document 16). Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen, namelijk dat u sinds uw vertrek uit Gaza naar België wou komen maar dat u als Palestijns niet zomaar rechtstreeks kon komen (DVZ-verklaring, vraag 33), dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Griekenland toegang tot medische zorgen ontzegd werd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Griekenland eenmaal naar de dokter ging en dat dit bezoek werd betaald door de overheid. Enkel de medicatie moest u zelf betalen (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u één keer naar het ziekenhuis bent gegaan – al weet u niet meer welk ziekenhuis - omdat u hoofdpijn had maar dat u werd weggestuurd. Gevraagd waarom u werd weggestuurd verklaarde u dat er tegen u gezegd werd wat u moest doen maar dat u het niet kon begrijpen, waarop u naar buiten bent gegaan om iemand te zoeken die voor u kon tolken. U vond echter niemand, waarna u niet meer bent teruggekeerd (CGVS, p. 18). Dat u dit incident niet vermeldde toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u in Griekenland stappen heeft ondernomen om de medische zorg/medische of psychologische behandeling te krijgen die u nodig heeft en of u deze ook heeft gekregen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die

internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat u in Griekenland over deze documenten beschikte (CGVS, p. 11). Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf). Met betrekking tot uw verklaringen dat u uw medicatie zelf moest betalen (Bijkomende vragen M-status Griekenland) dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die over een AMKA beschikken benodigde medicijnen gratis of tegen een kleine vergoeding kunnen krijgen, wanneer ze een voorschrift hebben van een arts van een openbare instelling – een ziekenhuis of medisch centrum (“In order to access required medicines for free or with a small fee, you must have a prescription from a doctor at a public facility – a hospital or medical centre. If you have an AMKA/PAAYPA and you have an electronic prescription, you can get your medicines from any pharmacy.” (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>).

Betreffende de opmerking van uw psycholoog dat psychologische opvolging aanbevolen is (document 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de psychologische attesten niet afgeleid kan worden hoe regelmatig u in België naar de psycholoog gaat noch hoeveel sessies u al bij de psycholoog heeft gehad. In het attest d.d. 6 januari 2024 wordt er immers enkel vermeld dat u enkele verkennende sessies heeft gehad terwijl er in het attest d.d. 20 mei 2025 melding wordt gemaakt van meerdere psychologische follow-upsessies. Hoewel uit deze attesten blijkt dat uw moeilijkheden reeds begonnen in Gaza, heeft u in Griekenland geen stappen ondernomen om psychologische hulp te krijgen. U had daar immers geen info over. Gevraagd of u zelf ooit info heeft gezocht over psychologen in Griekenland verklaarde u plots dat u wel geprobeerd heeft om een psycholoog te vinden door dit aan Egyptenaren te vragen maar dat u niets vond. Zij zeiden immers dat u geen dekking had en de kosten zelf zou moeten betalen (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat ook psychologische en psychiatrische gezondheidszorg in Griekenland is gedekt: men kan gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection, p. 42-44 - beschikbaar op https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie administratief dossier; UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-ingreece/access-to-healthcare/>). Met betrekking tot uw verklaring dat uw gezicht in de maand voor het persoonlijk onderhoud half verlamd was, dient vastgesteld te worden dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud beter was (CGVS, p. 17). Ook uit het door u neergelegde doktersattest blijkt dat u na acupunctuur en Neurobion injectie therapie volledig hersteld bent (document 11). Gelet op het geheel van voorgaande elementen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangevoeld dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat u ondanks de opgeworpen psychologische kwetsbaarheid in staat bent/was om (zowel in Griekenland als in België) te werken. Zo werkte u zoals eerder gesteld in Griekenland in de landbouwsector en in de bouw en in België als machineoperator in een koffiebedrijf (CGVS, p. 12; document 16).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en afkomst en uw vertrek uit Gaza op 2 februari 2023 wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. De documenten, foto's en Facebook-posts in verband met de situatie van uw familie in Gaza en in verband met uw overleden neef in Gaza hebben betrekking op (uw vrees ten aanzien van) uw land van herkomst. Uw verzoek wordt echter beoordeeld ten aanzien van Griekenland, aangezien u daar internationale bescherming geniet. Uw Belgisch rijbewijs heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Uit de foto's waarop u en enkele andere personen te zien zijn op een boot kan niet afgeleid worden waar, wanneer en door wie die foto getrokken werd.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén

feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker doet eerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot bovengenoemde artikelen en de gedeelde bewijslast. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de redelijke termijn niet heeft nageleefd, waarbij de procedure bijna één jaar en negen maanden in beslag heeft genomen. Hij stelt verder dat de commissaris-generaal zich baseert op een antwoord van de Dublin Unit van 6 december 2023 om te besluiten tot een actueel bestaan van een beschermingsstatus, maar dat deze informatie niet actueel is. Hij benadrukt dat zijn ADET vervalt op 7 juni 2026 en verwijst vervolgens ook nog naar algemene informatie omtrent de hernieuwing van een Griekse ADET en het feit dat dit gemakkelijk een jaar in beslag neemt. In afwachting van de verlenging van zijn ADET zal verzoeker geen rechten kunnen laten gelden. Verwerende partij heeft dit niet voldoende onderzocht.

Vervolgens verwijst verzoeker naar verschillende rapporten die betrekking hebben op de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij stelt dat het hij in de voorliggende omstandigheden niet kan worden verweten niet in Griekenland te hebben willen blijven. Verzoeker vervolgt met een bespreking van algemene informatie onder andere met betrekking tot huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt, het racisme, het gebrek aan respect van het non-refoulementbeginsel en verwijst daarbij naar zijn eigen verklaringen.

Verzoeker besluit dat hij een vrees heeft ten aanzien van Griekenland omdat de bescherming die hij daar gekregen heeft, enkel op papier bestaat. Vluchtelingen komen op straat terecht, daar waar de overheid amper middelen voorziet opdat de vluchtelingen kunnen integreren. In de praktijk bestaat er geen gelijke toegang tussen nationalen en vluchtelingen inzake sociale hulp.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker nog in op zijn nood aan bescherming ten aanzien van Palestina, ten gevolge van de situatie in de Gazastrook. Hij verwijst in het kader hiervan naar verschillende rapporten en concludeert dat hij *an sich* als Palestijn in een door Israël bezette gebied een risico op vervolging op grond van zijn groepsidentiteit conform artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet vreest. Ondergeschikt dient verzoeker de subsidiaire bescherming te worden verleend op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zo stelt hij.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal maakt op 13 januari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en arresten en er de weblinks van vermeldt:

- *“Nota: ‘duiding e-mail Griekse autoriteiten – A.M.K.A.’ van de juridische dienst CGVS dd. 17 november 2025;*
- *“Country Report: Greece. Update 2023*, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024;
- *“Country Report : Greece. Update 2024”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025;
- *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024;
- *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”*,

gepubliceerd door RSA/PRO ASYL van maart 2024;

- “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA van april 2025;
- “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*” gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025;
- “*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*”, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025;
- “*Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025*”, Bundesverwaltungsgericht, en “*Jugement BVerwG 1 C 18.24*”, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025;
- “*Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel*”, van 2.09.2024;
- “*Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025*”
- “*Bundesverfassungsgericht, arrest D-2590/2025 van 11 september 2025*”.

3.2. Verzoeker maakt op 15 januari 2026, ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin hij een psychologisch attest voegt.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Voorafgaand

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van de feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.1.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde twee psychologische attesten neer waarin wordt gesteld dat u traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt in uw land van herkomst en tijdens uw reisweg en dat u verschillende zelfevaluaties heeft gedaan, waaronder de Beck Depression Inventory, om de intensiteit van uw depressieve symptomen te beoordelen. Op deze evaluatie behaalde u een score van 46. De symptomen omvatten pessimisme, huilen, verdriet, zelfspot, sociaal isolement, verlies van interesse en eetlust, vermoeidheid, bezorgdheid over gezondheid, zich ongelukkig voelen en zelfmoordgedachten uitgedrukt als schuldgevoelens en zelfbestrafing. Daarnaast werd er ook een posttraumatische stressschaal afgenomen om de intensiteit en frequentie van symptomen van een posttraumatische stressstoornis na een stressvolle gebeurtenis in het leven in de maand voorafgaand aan de vragenlijst te beoordelen. Op deze zelfevaluatie behaalde u een significante score van 63, wat onder andere wijst op het hebben van gedachten en dromen die gerelateerd zijn aan de stressvolle gebeurtenis, intrusie- en vermijdingssymptomen, herinneringssymptomen, herbelevingen, verlies van interesse in activiteiten en gevoelens van vervreemding van anderen, op de GAD-7 schaal behaalde u een score van 14, wat duidt op een matig niveau van gegeneraliseerde angst en op de op de PCLS behaalde u een score van 64. Dit wijst op duidelijke symptomen van posttraumatische stress, waaronder intrusieve gedachten, nachtmerries, vermijding en emotionele terugtrekking (document 12). Nergens uit deze documenten kan worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Dit erkende u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er geen zaken met betrekking tot uw gezondheid of uw welzijn waren die invloed konden hebben op het interview (CGVS, p. 2). Gevraagd om meer toelichting te geven*

over de psychologische attesten verklaarde u dat u stress heeft, slecht slaapt en last heeft van nachtmerries en dat u met uw psycholoog ook spreekt over uw angsten bij terugkeer naar Griekenland of Gaza. U verklaarde zich evenwel in staat om het interview af te leggen en u verklaarde dat er niets was dat de protection officer kon doen tijdens het persoonlijk onderhoud om uw asielmotieven te vergemakkelijken (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud is verder ook op normale wijze verlopen. Toen u na de pauzes gevraagd werd of alles oké was met u antwoordde u telkens positief (CGVS, p. 10, p. 19). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad deze beoordeling bij. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling doorprikket. Wat betreft het bij aanvullende nota overgemaakte psychologisch attest, vermeldt dit enkel dat verzoeker op 30 december 2025 een afspraak had bij de psycholoog. Dit attest is derhalve niet van aard om een ander licht te werpen op de hierboven weergegeven beoordeling.

4.2. De beoordeling

4.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn.

4.2.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 7 juni 2026 (zie AD, stukken cgvs, “documenten”). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” d.d. september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, p. 243) en met het gegeven dat uit de stukken blijkt dat verzoeker 8 juni 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatieve bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het is aan verzoeker om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat er zich in het administratief dossier geen enkel document bevindt dat de actualiteit van zijn status in Griekenland bevestigt, gaat hij voorbij aan wat hierboven gesteld wordt. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt namelijk dat er wel degelijk documenten zijn die bevestigen dat verzoeker over een status beschikt in Griekenland. Hij toont het tegendeel niet aan.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

4.2.3. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden

blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

De Raad stipt hierbij verder aan dat, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de betrokken gastlidstaat, er evenmin kan worden uitgesloten dat de terugkeer van een statushouder met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening voor deze statushouder op zich reeds een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden en aldus moet worden onderzocht (zie naar analogie HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

4.2.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

4.2.5. Wat betreft de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland.

4.2.5.1. In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze

belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

4.2.5.2. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

4.2.5.3. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van

een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

4.2.5.4. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd.

Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever

of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

(*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267)

4.2.5.5. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

4.2.5.6. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast

werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (*Dimosia Ypiresía Apascholísis*, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*"COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior"*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

4.2.5.7. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA rapport van september 2025 wordt hierover echter geen melding gemaakt. Het verslag "Feitenonderzoek" stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

4.2.5.8. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door

Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

4.2.5.9. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35). Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare

ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder actieve AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"*; UNHCR, *"Living in Greece – Access to Healthcare"*).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

4.2.5.10. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende

een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

4.2.5.11. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders

toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

4.2.5.12. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

4.2.5.13. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

4.2.5.14. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

4.2.5.15. Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen. In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Een individuele beoordeling blijft dus aan de orde.

4.2.6. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder.

4.2.6.1. De vraag die thans rijst is of verzoeker omwille van zijn persoonlijke situatie bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

4.2.6.2. Aangaande verzoekers individuele omstandigheden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw verklaringen over uw documenten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw paspoort, dat een Turks visum bevatte, van u ontvreemd werd. Bij uw aankomst in Griekenland werd alles – u had een geboorteakte, een rijbewijs, een identiteitskaart, een UNRWA kaart en een paspoort - immers van u afgenomen (DVZ-verklaring, vraag 25-27). Op het Commissariaat-generaal legde u echter uw origineel Palestijns paspoort met het Turkse visum neer (document 1) en verklaarde u dat u dit paspoort bij uw vertrek uit Turkije*

heeft achtergelaten in een kantoor daar en dat het later, toen u in Athene was, naar u werd opgestuurd (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u niet bedoelde dat uw paspoort van u werd afgenomen maar wel andere documenten, waarmee u verwees naar uw universitair diploma, het enige document dat van u werd afgenomen, verder herinnert u zich niets meer (CGVS, p. 20). Het louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen is onvoldoende om deze tegenstrijdigheid te verklaren. Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen documenten in uw bezit had die verband houden met uw eerdere verzoeken om internationale bescherming in een ander land (DVZ-verklaring, vraag 23). Gevraagd naar uw Griekse verblijfsdocument (ADET) verklaarde u dat uw rugzak met kledij en documenten is verdwenen toen u aan het overnachten was in het park en dat u nog een kopie van uw ADET op uw gsm had staan. Gevraagd naar uw AMKA en uw AFM verklaarde u die niet meer te hebben omdat die ook in de verdwenen rugzak zaten (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Op het Commissariaat-generaal legde u echter uw Griekse paspoort en ADET neer (document 5 en 6). Gevraagd naar uw AFM en uw AMKA verklaarde u niet te weten waar die zijn. Die zijn immers verloren gegaan toen u in Griekenland in het park sliep en in die tijd bent u kleren en documenten verloren geraakt. Gevraagd hoe het komt dat u uw paspoort en verblijfskaart nog wel in uw bezit heeft, verklaarde u dat u die documenten altijd op zak had en de rest van de documenten altijd in de rugzak bij de kleren (CGVS, p. 16). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u later tussen uw spullen gezocht heeft en uw ADET teruggevonden heeft (CGVS, p. 21). Het is weinig overtuigend dat u uw ADET pas later teruggevonden heeft, hoewel u eerder verklaarde dat u die altijd op zak had waardoor die in tegenstelling tot uw AMKA en uw AFM niet verloren raakte.

Bovendien verklaarde u dat het niet veilig is in Griekenland en dat men het risico loopt zomaar aangevallen te worden met het doel om iets te stelen. U bent zelf echter nooit aangevallen of bestolen geweest in Griekenland (CGVS, p. 14, p. 20). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u een keer beroofd werd terwijl u aan het slapen was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Gevraagd wat u dan bedoelde toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u een keer beroofd was terwijl u aan het slapen was verklaarde u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 20). Dat u verklaarde beroofd te zijn terwijl dit nooit gebeurd is, zet uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Voorts verklaarde u dat u bij uw voorlaatste poging om naar Griekenland te reizen op Samos aankwam, waar u en uw medereizigers werden meegenomen door vijf gewapende mannen in burgerkledij die jullie in een kofferbak staken en jullie de volgende ochtend in een rubberbootje zetten en loslieten in de zee (CGVS, p. 6-7). Uit niets blijkt dat u indien u de nodige stappen zou zetten – geen beroep zou kunnen doen op de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten om uw problemen met deze gewapende mannen aan te kaarten. U heeft dit incident immers nooit aangeklaagd. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u die mannen niet kent, is niet afdoende (CGVS, p. 7). Voordat in België internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker die in Griekenland internationale bescherming geniet, dient aangetoond te worden dat deze verzoeker in Griekenland geen aanspraak kan maken op de beschikbare beschermingsmogelijkheden. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in het land waar hij internationale bescherming geniet, hetgeen u niet gedaan heeft.

Daarnaast verklaarde u dat u in het opvangcentrum eens gedurende een kwartier geslagen werd door de politie nadat zij zagen dat u hen probeerde te filmen toen ze Palestijnen aan het slaan waren (CGVS, p. 14). Ook dit incident heeft u nooit aangeklaagd. U heeft dit incident ook nooit aangekaart bij de hogere autoriteiten in Griekenland, noch bij de Griekse ombudsman. Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u bang was en geen problemen wou krijgen (CGVS, p. 14), kan uw nalaten niet rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Voorts verklaarde u dat u twee maanden in de landbouw werkte maar dat uw werkgever u niet uw volledige loon uitbetaalde (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dat u hiervoor geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen/gedaan hebben op de Griekse autoriteiten. U heeft dit immers ook nooit aangeklaagd. Uw motivatie om dit niet te doen, namelijk dat u weinig informatie over hem had, is weinig overtuigend (CGVS, p. 8). Zo kende u zijn voornaam, wist u dat hij van Pakistaanse afkomst was, verbleef u op zijn landbouwgrond en vervoerde hij u om inkopen te doen en bracht hij u naar Athene met zijn auto (CGVS, p. 8). Gelet hierop kan verwacht worden dat u in staat was basisinformatie over hem en zijn verblijfplaats te verschaffen. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt uiteraard niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Gelet hierop is het CGVS de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Griekenland een vrees dient te koesteren tegenover een lid van de Baraka familie, een familie die verwickeld is in een conflict met uw familie. Hoewel u verklaart problemen te kennen met iemand van die familie die in Griekenland is, heeft u geen idee wie van de familie Baraka in Griekenland is en heeft u die persoon, die al 10 of 11 jaar in Griekenland was ook nooit gezien. U wist wel dat hij in Kreta is en vernam dit via een van uw familieleden in

Griekenland (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u iemand van de Baraka familie was tegen gekomen in Athene (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Daarop gewezen verklaarde u dat u dacht dat u die persoon had gezien maar dat u twee of drie maanden na uw aankomst in België met uw familielid K.A. sprak, die bevestigde dat die persoon nog in Kreta was (CGVS, p. 20). Het komt bevreemdend over dat u hier pas twee of drie maanden na uw aankomst in België met hem over sprak, hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat uw vrees om in de problemen te komen met die persoon die u had gezien de reden was van uw vertrek naar België (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Dat u in die context niet eerder informeerde naar die persoon is hoogst opmerkelijk. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielrelaas. Uit uw verklaringen blijkt ook dat er geen aanwijzingen zijn dat u problemen zou kennen met deze persoon. Gevraagd waarom u denkt problemen te zullen kennen met hem verklaarde u het niet te weten en dat het gewoon een angst is (CGVS, p. 13). Gelet op voorgaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u een vrees dient te koesteren ten opzichte van een lid van de Baraka familie dat zich in Griekenland zou bevinden.

Daar waar u verklaart dat uw neef dood werd aangetroffen in zijn kamer in Griekenland (document 7) en dat u bang bent om hetzelfde mee te maken (CGVS, p. 12-14), dient opgemerkt te worden dat de omstandigheden van zijn dood onduidelijk zijn. Hoewel er een autopsie werd uitgevoerd weet u niet wat het resultaat was en heeft u zich niet geïnformeerd naar de oorzaak van zijn overlijden (CGVS, p. 15), waardoor uw verklaring dat u bang bent om hetzelfde als hem mee te maken weinig steek houdt. Er kan overigens opnieuw op gewezen worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht wordt dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielrelaas.

(...)

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot huisvesting in Griekenland. Zo verbleef u twee maanden op de boerderij waar u werkte (CGVS, p. 8) en kon u in Athene gedurende 25 dagen een bed huren in een gemeenschappelijke woning (CGVS, p. 10).

Voorts blijkt dat u in Griekenland wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt. Zo werkte u twee maanden in een boerderij en werkte u daarna een à twee keer per week in de bouw (CGVS, p. 8). Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u geen legaal werk vond in Griekenland (CGVS, p. 8), doen geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt. Immers, u schreef zich, hoewel u over een fiscaal registratienummer/AFM en een sociaal zekerheidsnummer/AMKA beschikt (CGVS, p. 11) – documenten waarmee u legaal kan werken in Griekenland – nooit in bij een arbeidskantoor omdat u er geen zag hoewel u er via mensen van het kamp wel naar gevraagd heeft (CGVS, p. 9). Nochtans blijkt uit een korte zoekopdracht op internet dat er wel degelijk arbeidskantoren in Athene zijn (zie administratief dossier). U registreerde zich evenmin als werkzoekende in bij de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het ministerie van arbeid/DYPA (zie administratief dossier) (CGVS, p. 10). Dat u verklaarde dat niemand in Griekenland u toelichting gaf over de arbeidskantoren en organisaties (CGVS, p. 10), is gezien u zich wel tot drie organisaties – Helios, Greek Refugee Council en Caritas Hellas, dat gelegen is op het adres Kapodistriou 52, Athene (CGVS, p. 20; document 15) heeft gericht nadat u hierover geïnformeerd werd door andere mensen van het kamp (CGVS, p. 9) en gezien de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er in Athene wel degelijk organisaties zijn die begunstigen van internationale bescherming helpen bij het vinden van werk en bij het aanleren van de Griekse taal (zie administratief dossier), weinig aannemelijk. Er dient opgemerkt te worden dat indien u daadwerkelijk in Griekenland in preciaire omstandigheden zou geleefd hebben – u leefde naar eigen zeggen een tijdje in het park en in de kerk in Athene (CGVS, p. 8, p. 10, p. 16) er verwacht kan worden dat u net alle stappen zou ondernomen hebben om aan (ander) werk te geraken zodoende uw situatie er te verbeteren, toegang te krijgen tot de woningmarkt en te kunnen integreren in de Griekse samenleving.

Daarenboven blijkt u een ondernemend en zelfredzaam man te zijn die (al dan niet met de hulp van derden) financiële mogelijkheden had. Zo heeft u een bachelor diploma behaald in de lerarenopleiding van de Al Aqsa universiteit (CGVS, p. 4; document 13). Tijdens uw universitaire studies werkte u tegelijkertijd als taxichauffeur om de kosten van uw studie te betalen (CGVS, p. 4). U spreekt naast Arabisch ook Engels en u bent in België begonnen met Nederlands te leren (CGVS, p. 4; document 17). In Istanboel kon u een bed huren door naar een plein in het centrum te gaan en daar iemand aan te spreken waartegen u zei dat u op zoek was naar een verblijfplaats (CGVS, p. 6). Ook in Athene vond u werk en een verblijfplaats door mensen op straat aan te spreken (CGVS, p. 8, p. 10). U stuurde ook berichten naar verschillende mensen via messenger om een verblijfplaats en werk te zoeken (document 21) en kennissen uit het kamp informeerden u over organisaties bij wie u terecht kon om werk te zoeken (CGVS, p. 9, p. 20). Bovendien had u in Griekenland een advocaat – die u vond dankzij uw kennissen in het kamp – die u hielp met het bekomen van uw paspoort, wat u 80 euro kostte (CGVS, p. 11); reisde u na bekomen van uw vluchtelingestatus met het vliegtuig van Mytilini naar Athene, wat u 50 euro kostte (CGVS, p. 7) en reisde u van Athene naar België, een reis die u 140 euro kostte en die u bekostigde met behulp van uw spaargeld (CGVS, p. 10). In België vond u een huurwoning waar u samen met uw neef verblijft (CGVS, p. 11; document 18) en oefende u verschillende jobs uit via interimkantoren. Bij de job die u op het moment van het persoonlijk onderhoud had, had u een

contract van bepaalde duur (CGVS, p. 12; document 16). Uit bovenstaande vaststellingen dient er besloten te worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen, namelijk dat u sinds uw vertrek uit Gaza naar België wou komen maar dat u als Palestijns niet zomaar rechtstreeks kon komen (DVZ-verklaring, vraag 33), dat Griekenland niet uw eindbestemming was. Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Griekenland toegang tot medische zorgen ontzegd werd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Griekenland eenmaal naar de dokter ging en dat dit bezoek werd betaald door de overheid. Enkel de medicatie moest u zelf betalen (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u één keer naar het ziekenhuis bent gegaan – al weet u niet meer welk ziekenhuis - omdat u hoofdpijn had maar dat u werd weggestuurd. Gevraagd waarom u werd weggestuurd verklaarde u dat er tegen u gezegd werd wat u moest doen maar dat u het niet kon begrijpen, waarop u naar buiten bent gegaan om iemand te zoeken die voor u kon tolken. U vond echter niemand, waarna u niet meer bent teruggekeerd (CGVS, p. 18). Dat u dit incident niet vermeldde toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u in Griekenland stappen heeft ondernomen om de medische zorg/medische of psychologische behandeling te krijgen die u nodig heeft en of u deze ook heeft gekregen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. (...) Met betrekking tot uw verklaringen dat u uw medicatie zelf moest betalen (Bijkomende vragen M-status Griekenland) dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat personen die over een AMKA beschikken benodigde medicijnen gratis of tegen een kleine vergoeding kunnen krijgen, wanneer ze een voorschrift hebben van een arts van een openbare instelling – een ziekenhuis of medisch centrum (...). Betreffende de opmerking van uw psycholoog dat psychologische opvolging aanbevolen is (document 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit de psychologische attesten niet afgeleid kan worden hoe regelmatig u in België naar de psycholoog gaat noch hoeveel sessies u al bij de psycholoog heeft gehad. In het attest d.d. 6 januari 2024 wordt er immers enkel vermeld dat u enkele verkennende sessies heeft gehad terwijl er in het attest d.d. 20 mei 2025 melding wordt gemaakt van meerdere psychologische follow-upsessies. Hoewel uit deze attesten blijkt dat uw moeilijkheden reeds begonnen in Gaza, heeft u in Griekenland geen stappen ondernomen om psychologische hulp te krijgen. U had daar immers geen info over. Gevraagd of u zelf ooit info heeft gezocht over psychologen in Griekenland verklaarde u plots dat u wel geprobeerd heeft om een psycholoog te vinden door dit aan Egyptenaren te vragen maar dat u niets vond. Zij zeiden immers dat u geen dekking had en de kosten zelf zou moeten betalen (CGVS, p. 18). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat ook psychologische en psychiatrische gezondheidszorg in Griekenland is gedekt: men kan gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (...). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (...). Met betrekking tot uw verklaring dat uw gezicht in de maand voor het persoonlijk onderhoud half verlamd was, dient vastgesteld te worden dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud beter was (CGVS, p. 17). Ook uit het door u neergelegde doktersattest blijkt dat u na acupunctuur en Neurobion injectie therapie volledig hersteld bent (document 11). Gelet op het geheel van voorgaande elementen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat u ondanks de opgeworpen psychologische kwetsbaarheid in staat bent/was om (zowel in Griekenland als in België) te werken. Zo werkte u zoals eerder gesteld in Griekenland in de landbouwsector en in de bouw en in België als machineoperator in een koffiebedrijf (CGVS, p. 12; document 16)."

Uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen. Verzoeker volhardt in zijn ervaringen in Griekenland, evenals bekritiseert verweerders appreciatie en terechte gevolgtrekkingen, doch brengt hiermee en met zijn verwijzingen naar algemene informatie waarmee reeds rekening is gehouden en die ook de Raad in zijn analyse heeft betrokken (zie *supra*) geenszins valabele elementen bij die voorgaande overwegingen met betrekking tot zijn concrete situatie kunnen weerleggen.

4.2.6.3. De Raad stelt vast dat *in casu* geen stukken voorliggen die toelaten op objectieve wijze een actuele bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker vast te stellen, die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Verzoeker volhardt in zijn

psychologische problematiek, doch hiermee werd door de commissaris-generaal reeds rekening gehouden. De Raad stipt aan dat nergens in de voorliggende documenten *in concreto* wordt uiteengezet in welke mate verzoekers psychologische problematiek belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Er wordt evenmin *in concreto* uiteengezet in welke mate zijn actuele psychologische toestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van zijn medische of psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen. Ook het bij aanvullende nota neergelegde psychologisch attest – dat slechts vermeldt dat verzoeker op 30 december 2025 een consultatie had – verduidelijkt dit niet. De voorliggende stukken laten dan ook niet toe op objectieve wijze een actuele bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker vast te stellen. In de mate dat verzoeker in dit verband nog verwijst naar zijn herkomst uit Gaza, stipt de Raad aan dat – hoewel er niet wordt betwist dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op verzoeker – gelet op het voorgaande niet kan blijken dat verzoeker persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze zijn zelfstandig functioneren negatief beïnvloeden. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting blijkt alleszins dat verzoekers psychologische toestand hem niet verhindert alhier te werken, waar hij nog steeds aan het werk te zijn in België.

Alleszins toont verzoeker ook niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning, indien dit alsnog nodig zou zijn. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de moeilijkheden weergeeft om een actieve AMKA te bekomen zonder bewijs van verblijf en tewerkstelling, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om te werken en huisvesting te zoeken in afwachting van het activeren van een AMKA. Verder wijst de Raad erop dat uit de informatie, zoals deze in de bestreden beslissing wordt weergegeven en zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, alleszins niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (zie verwijzing landeninformatie in de bestreden beslissing). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p.50). Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.2.6.4. De Raad stipt aan dat verzoeker een vijftienvijftigjarige man is, wiens ADET op heden nog steeds geldig is, met name tot 7 juni 2026. De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing ook terecht op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een AFM krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the*

expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 7 juni 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum. In de mate dat verzoeker wijst op de activatie van de AFM bij de toekomstige taxatiedienst, wijst de Raad erop dat verzoekers ADET nog steeds geldig is, zodat het voor verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland derhalve nog steeds mogelijk om een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY), om zijn persoonlijke gegevens te actualiseren. Personen die automatisch een AFM kregen bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming, *quod in casu*, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet codes moeten online gebeuren via het AADE platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet codes te ontvangen. In de mate verzoeker aanklaagt dat de te doorlopen procedures om onder meer een duplicaat te verkrijgen en om voormelde TAXISnet codes aan te maken, niet gesteld zijn in een taal die door hem gesproken wordt, bemerkt de Raad dat dit op zich geen belemmering vormt om de procedure te doorlopen. Van verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, mag verwacht worden dat hij, indien nodig, hulp inschakelt om administratieve stappen te begrijpen en correct te doorlopen. Verzoeker kan daarbij gebruikmaken van een vertaalapp, een tolk of een boekhouder zoals ook wordt aangeraden in de *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”* (zie voetnoot 81 in het *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”* van september 2024. Deze vormen van ondersteuning zijn vlot toegankelijk en bieden voldoende hulp om de nodige procedures te volgen, zelfs als die niet in zijn eigen taal beschikbaar zijn. Gelet op de geldigheid van zijn ADET, is verzoekers betoog aangaande de vernieuwing hiervan niet dienstig. Verzoeker had en heeft ruimschoots de tijd om te anticiperen op de uiterste geldigheidsdatum van zijn Griekse documenten.

4.2.6.5. De Raad stipt verder aan dat het niet onredelijk is om van verzoeker, die in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend en wiens verblijfsvergunning nog geldig is, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die slechts een relatief korte periode in Griekenland verbleef, blijkt niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren, waarbij kan geconcludeerd worden dat verzoeker nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Verzoeker kreeg op 8 juni 2023 de vluchtelingenstatus toegekend. Verzoeker verliet Griekenland op 19 oktober 2023. Verzoeker verbleef derhalve slechts ongeveer vier maanden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming. Zoals de commissaris-generaal ook terecht opmerkte, verklaarde verzoeker dat hij reeds sinds zijn vertrek uit Gaza naar België wilde komen en dat hij rechtstreeks naar hier wilde komen, maar dat dit als Palestijn niet gaat (zie AD, “verklaring dvz”, vraag 33). Er wordt in dit verband ten slotte nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Het komt hem in dit verband toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij laat ook na om concreet aan te tonen dat hij veelvuldige en ernstige pogingen zou hebben ondernomen om zich te informeren en contact op te nemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen bij het uitoefenen van de rechten en voordelen die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn. De Raad verwijst hiertoe naar de pertinente motieven in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden weerlegd. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen omtrent de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland qua huisvesting en tewerkstelling, maar hiermee toont hij niet aan dat hij zijn rechten verbonden aan zijn status in Griekenland voldoende heeft benut, laat staan uitgeput. Door louter zijn verklaringen te herhalen en aan te geven dat hem niet kan worden verweten niet in Griekenland te hebben willen blijven, brengt hij geen dienstige argumenten aan die de beoordeling aan het wankelen brengen of hier een nieuw licht op werpen. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

4.2.6.6. In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat verzoeker zelfredzaam blijkt. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn motieven dienaangaande, die op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en tevens werden weergegeven in het punt 4.2.6.2. Verzoeker tracht het nut van deze elementen te minimaliseren, doch dit kan niet overtuigen. De Raad onderstreept verder dat verzoeker ter terechtzitting verklaart alhier nog steeds aan het werk te zijn, zodat kan worden aangenomen dat hij het geld dat hij alhier verdient met deze tewerkstelling ook kan aanwenden om zijn leven in

Griekenland op te starten. Verzoeker verklaarde verder dat hij veel familieleden in België heeft en dat hij in het verleden reeds financieel werd ondersteund door familie (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 12). Er kan worden aangenomen dat verzoeker zich desgevallend opnieuw kan richten tot zijn familie om hem tijdelijk financieel te ondersteunen, in afwachting van het opbouwen van een duurzaam leven in Griekenland. Gelet op deze vaststellingen, moet verzoeker in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

4.2.6.7. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland dient betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

4.2.6.8. In de mate dat verzoeker wijst op aflopen van ondersteuningsprogramma's, zoals in het kader van het Helios(+)-programma, kan verzoeker vooreerst niet voorbijgaan aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende een zekere periode na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios(+)-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios(+)-programma, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond

4.2.6.9. Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat hij werd geconfronteerd met incidenten die kunnen worden gekwalificeerd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een vernederende of mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel dat hij geen bescherming kon bekomen bij de Griekse autoriteiten. Verzoeker brengt niets dienstig in tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande de door hem verklaarde incidenten met vijf onbekende mannen, de politie en zijn werkgever. Het louter pomen dat niet kan worden verwacht dat hij als nieuwkomer dergelijke feiten gaat aanklagen bij hogere instanties, kan niet volstaan. Hoe betreurenswaardig eventuele negatieve ervaringen met de politiediensten ook is, dient te worden gesteld dat deze niet dienen als representatief voor het functioneren van het politieapparaat of de Griekse overheid als geheel. Wat betreft verzoekers vrees ten overstaan van de familie B. in Griekenland, verwijst de Raad naar het gestelde in de bestreden beslissing. Door louter te benadrukken dat de aanwezigheid van deze familie in Griekenland hem zorgen baart, brengt hij de door de commissaris-generaal gedane beoordeling – die door de Raad wordt bijgetreden – niet aan het wankelen.

4.2.6.10. Verzoekers overwegend algemeen betoog doet verder geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont niet *in concreto* aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden. Het louter volharden dat hij wel degelijk voldoende stappen heeft ondernomen om tegemoet te komen aan zijn basisbehoeften en zijn verklaringen in dit verband te herhalen, volstaat niet. Een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, volstaat – gelet op voorgaande concrete overwegingen – evenmin om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker aldus in gebreke blijft. Verzoeker toont niet aan dat, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

4.2.6.11. Wat betreft de overige stukken, neergelegd bij het CGVS, treedt de Raad de hiervan gedane beoordeling door de commissaris-generaal bij, die door verzoeker niet wordt weerlegt.

4.2.6.11. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat hij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Hij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

4.2.6.12. De verwijzing naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen en toegespitst op verzoekers individuele situatie.

4.2.7. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegt. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om

internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4.3. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. De situatie in en verwijzing naar Gaza is, hoe betreurenswaardig ook, ter zake niet dienstig, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet en waarvan hij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is. Dat verzoeker begaan is met de situatie in Gaza is begrijpelijk en menselijk, doch neemt niet dit weg dat hijzelf in Griekenland internationale bescherming geniet en dat zijn verzoek om internationale bescherming op individuele basis dient te worden onderzocht en beoordeeld, wat hier gebeurt, waarbij zijn persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland werd nagegaan.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de redelijke termijn, wijst de Raad erop dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat het verzoek om internationale bescherming moet worden ingewilligd of dat de bestreden beslissing als gevolg hiervan nietig zou zijn. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES